

РЕШЕНИЕ

№ 3715

гр. София, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 04.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **9973** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по жалба на Р. Д. Г. срещу РА № 22221718005465-091-001/07.05.2019г. на органи по приходите в ТД на НАП-С., потвърден с решение № 1246/18.07.2019г. на директора на дирекция "ОДОП"-С.. С РА е ангажирана отговорността на жалбоподателя в качеството му на управител за задължения на дружеството [фирма] за данък по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.06.2014 г. до 30.06.2014 г. и от 01.11.2015 г. до 30.11.2015 г., в общ размер на 13 299,01 лв. и лихви 4 626,24 лв., за вноски за Универсален пенсионен /УПФ/ - за осигурители, за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2015 г., в общ размер на 1 755,41 лв. и лихви 865,58 лв., за вноски за ДОО - за осигурители, за периодите от 01.12.2012 г. до 31.12.2015 г., в общ размер на 8 496,86 лв. и лихви 4 475,47 лв., за вноски за здравно осигуряване /ЗО/- за осигурители, за периодите от 01.12.2012 г. до 31.12.2015 г., в общ размер на 3 550,92 лв. и лихви 1 848,07 лв., и за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения, за периодите от 01.12.2012 г. до 31.07.2018 г. в общ размер на 8 122,52 лв. и лихви 3 459,26 лв.

Становища на страните:

Жалбоподателят по подробни съображения в жалбата и писмени бележки, както и в съдебно заседание, представляван от адвокат Ф., моли съдът да уважи жалбата и да постановите решение, с което да отмени РА като необоснован и незаконосъобразен. Счита, че ответникът не е доказал в кумулативност

предпоставките на чл.19, ал. 2 ДОПК за ангажиране отговорността. Претендира разноски по списък.

Ответникът счита жалбата за неоснователна и недоказана, моли съдът да я остави без уважение и да постанови решение, с което да потвърди РА, с който е ангажирана отговорността по чл.19 ДОПК на жалбоподателя в качеството му на управител на дружеството. Обстоятелството, че жалбоподателят е бил управител не е спорно. В хода на ревизията са събрани доказателства относно действията, довели до намаляване на имуществото на дружеството - плащане на дивиденди, с оглед на което жалбоподателят е подписал решение, въпреки че е бил наясно с неплатените данъчни осигурителни задължения на дружеството. Представянето на доказателства за действието по събиране задължения на дружеството от страна публичният изпълнител при НАП и констатирано, че дружеството няма авоари в банки, нито движимо или недвижимо имущество, което да му послужи и затова е ангажирана отговорността по чл. 19 ДОПК. Позовава се на мотивите на решението на ДОДОП-С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение по Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна и недоказана. Становището му е да се потвърди РА.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена в срок, след изчерпване на възможността за оспорване на ревизионния акт по административен ред, от легитимирано лице, което има правен интерес да обжалва ревизионния акт.

По фактите:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221718005465-020-001/10.09.2018 г., връчена на лицето на 14.09.2018 г., издадена от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството си на заместник на Т. П. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., съгласно Заповед №РД-84-2200-958/27.08.2018 г. на директора на ТД на НАП С., изменена със ЗВР №Р-22221718005465-020-002/29.11.2018 г., издадена от Т. П. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., съгласно Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК, на Р. Д. Г., в качеството му на управител на [фирма], за задължения на дружеството за данък по ЗДДС, за периодите от 01.06.2014 г. до 30.06.2014 г. и от 01.11.2015 г. до 30.11.2015 г., за вноски за УПФ - за осигурители, за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2015 г., за вноски за ДОО - за осигурители, за периодите от 01.12.2012 г. до 31.12.2015 г., за вноски за здравно осигуряване - за осигурители, за периодите от 01.12.2012 г. до 31.12.2015 г. и за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения, за периодите от 01.12.2012 г. до 31.07.2018 г. Срокът за извършване на ревизията е до 14.02.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221718005465-092-001/14.03.2019 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, е подадено писмено възражение срещу издадения РД и са представени допълнителни доказателства. Същите са обсъдени в мотивите на акта и са приети за неоснователни.

Ревизията приключва с РА №Р-22221718005465-091-001 от 07.05.2019 г., издаден от Т. П. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Е. Д. П. – С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 08.05.2019 г.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице са връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221718005465-040-001/13.09.2018 г. и №Р-22221718005465-040-002/ 21.11.2018 г., с които са изискани доказателства за придобито и продадено движимо и недвижимо имущество, както и финансови активи и движими ценности, за периода от 01.12.2012 г. до 31.07.2018 г., за извършени сделки с имущества или вземания, за периода от 01.12.2012 г. до 31.07.2018 г., за получени/предоставени кредити, за реализирани доходи и източници на доходи за периода от 01.12.2012 г. до 31.07.2018 г., счетоводни документи и извлечения от всички банкови сметки на [фирма], за периода от 01.12.2012 г. до 31.07.2018 г., данни за предмет на извършваната от дружеството дейност, стопанисвани обекти и др. Изискана е информация и относно това как, в качеството си на управител, лицето е упражнявало контрол върху извършената дейност на дружество, подписвало ли е приемо-предавателни протоколи и/или други документи, удостоверяващи реалното извършване на доставките и приемането на резултатите от тях, подписвало ли е годишните финансови отчети за 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г. и запознато ли е със съдържанието на същите, подписвало ли е трудовите договори на работниците в дружеството, разчетно-платежните ведомости за работни заплати и запознато ли е с тяхното съдържание, както и със задълженията за задължителните осигурителни вноски на дружеството за ревизирания период, и задълженията за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за същия период, запознато ли е с декларираното в подадените справки-декларации /СД/ по ЗДДС за периода, както и със задълженията за ДДС на дружеството. В отговор са представени част от исканите документи, описани в РД.

На основание чл. 57 от ДОПК, са изготвени ИПДПОТЛ до [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК], с които е изискана информация за движението по притежаваните от [фирма] банкови сметки за периода от 01.12.2012 г. до 31.07.2018 г. Получената информация е описана подробно в РД /стр. 3-4/

С Протокол №1244363/11.02.2019 г. са приобщени всички документи и доказателствени материали, събрани в хода на извършена на лицето проверка за установяване на факти и обстоятелства /ПУФО/, приключила с Протокол №П-22221717150888-073-001/07.09.2018 г., в т.ч. ИПДПОЗЛ №М-222217150888-040-001/14.09.2017 г. до Р. Г., Протокол №0839167/ 14.09.2017 г. за извършено посещение на декларирания от лицето постоянен и настоящ адрес, ИПДПОТЛ №П-22221717150888-041-001/15.11.2017 г. до [фирма], представените във връзка с исканията документи, справка за притежавани от лицето движими и недвижими имущества, писменото запитване до ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ и получения отговор, ИПДПОТЛ до търговските банки в страната и получените отговори.

След анализ на събраните документи, изготвените справки и налични данни в информационната система на НАП е установено, че за ревизираните периоди са

декларирани задължения на [фирма] по подадени СД по ЗДДС, декларации обр. 1 и декларации обр. 6, в особено големи размери, като в същото време от страна на действащия управител на дружеството – Р. Д. Г. не са предприети действия за доброволното им погасяване, което според ревизиращите органи представлява умишлено /недобросъвестно/ поведение.

Установено е също, че през периода на ревизията Р. Д. Г. оперира с банковите сметки на дружеството, като същият и неговата съпруга - С. З. Г., която е в трудови правоотношения с [фирма], са теглили периодично пари в брой от банковите сметки на дружеството в [фирма] и [фирма]. По отношение тези суми не са представени разходно-оправдателни документи, удостоверяващи разходването им, нито внасянето им в касата на дружеството.

Установено е още, че между [фирма], ЕИК[ЕИК], в качеството си на лизингодател, [фирма], в качеството на лизингополучател и [фирма], ЕИК[ЕИК] – купувач, е сключено допълнително споразумение от 30.01.2015 г., към Договори за финансов лизинг №3314/11.05.2002 г., №3445/12.06.2002 г., №5883/22.04.2014 г., №6710/ 27.10.2004 г., №6854/16.12.2004 г., №10378/12.07.2006 г., с които лизингополучателят, който е изплатил на лизингодателя всички дължими суми по договорите, е поискал правото му да придобие собствеността върху лизинговите обекти, предмет на договорите, да бъде прехвърлено на купувача. Тоест, МПС, предмет на въпросните лизингови договори се прехвърлят на [фирма], чийто едноличен собственик и управител е С. З. Г. - съпруга на ревизираното лице. Съгласно договор за покупко-продажба на МПС от 30.01.2015 г., сключен между [фирма], в качеството си на продавач и [фирма] – купувач, предмет на продажба са товарен автомобил марка С., модел Б. с регистрационен номер С., за сумата от 2 000,00 лв., товарен автомобил марка С., модел Б. с регистрационен номер С., за сумата от 2 100,00 лв., товарен автомобил марка С., модел Б. с регистрационен номер С., за сумата от 2 750,00 лв., товарен автомобил марка С., модел Б. с регистрационен номер С., за сумата от 2 500,00 лв., товарен автомобил марка С., модел Д. с регистрационен номер С., за сумата от 2 800,00 лв. и товарен автомобил марка С., модел Б. с регистрационен номер С., за сумата от 3 100,00 лв.

Наред с горното, от представената оборотна ведомост за периода от 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г. на [фирма] е установено, че счетоводна сметка 501 Каса има дебитно салдо в размер на 173 418.58 лв., т.е. налични парични средства в брой в касата. От [фирма], което обслужва счетоводно [фирма], е представено уведомление за разпределен дивидент на съдружниците в дружеството, в брутен размер на 144 000,00 лв., от които общо разпределен дивидент на Р. Г., за период от 02.07.2018 г. до 30.07.2018 г. е в размер на 45 600 лв. Според ревизиращите органи, с наличните парични средства дружеството е могло и е следвало да изплати декларираните от него задължения за данъци и осигуровки, но това не е направено.

По отношение на предприетите действия за събиране на задълженията на [фирма], от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП са представени документи, съгласно които срещу дружеството е образувано изпълнително дело №22150025642/05.03.2015 г., за задължения в общ размер 268 327,92 лв., в т.ч. главница 148 066,19 лв. и лихва 120 261,73 лв. Представени са три постановления за налагане на обезпечителни мерки, но принудително изпълнение не е започнало, поради липса на активи и авоари на дружеството, върху които да бъдат наложени запори.

При така изложената фактическа обстановка и след анализ на събраните доказателства е формиран изводът, че са налице всички предпоставки за ангажиране на отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, на Р. Д. Г., а именно недобросъвестно деяние от страна на лицето, в качеството му на управител на [фирма], вследствие на което имуществото на дружеството е намаляло и това е причина за неплащането на данъци и задължителни осигурителни вноски.

Жалбоподателят е оспорил РА по административен ред, като с решение № 1246 от 18.07.2019г. на директора на дирекция ОДОП-С., издаденият РА е потвърден. Мотивите на решаващият орган, че е налице хипотеза на чл.19, ал.2 от ДОПК а именно недобросъвестно извършване на плащане в натура или в пари от имуществото на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 или т. 2 от ДОПК, представляващо скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по - ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото юридическо лице е намаляло и по този начин е осуетена възможността на дружеството да изплати своите задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Решаващият орган е отхвърлил довода на ревизиращите органи, че до намаляване на имуществото е довело безвъзмездно прехвърляне на 6 автомобила от [фирма] към [фирма], за които [фирма] е заплатило всички лизингови вноски по договори за лизинг, сключени с [фирма] – лизингодател, поради липса на констатации в РА и неизяснена фактическа обстановка във връзка с договорите. Решаващият орган е приел, че е налице друго обстоятелство, довело до намаляване на имуществото на дружеството, а именно извършване на плащания в пари /в брой от касата на дружеството/ под формата на дивидент.

С жалба вх. № 53-04-844 от 05.08.2019 г. РА е оспорен и по съдебен ред.

С оглед изясняване на спора от фактическа страна е допусната съдебно – счетоводна експертиза, приета като доказателство без оспорване от страните. От същата се установява следното: Отдадените при условията на финансов лизинг от [фирма] на [фирма] автомобили са заприходени в счетоводството на [фирма] като дълготрайни материални активи. Вещото лице посочва, че анализът на договорите за лизинг № 3314/11.05.2002г, № 3445/12.06.2002г, № 5883/22.04.2004г., № 6710/27.10.2004г., 6854/16.12.2004г. и №10378/12.07.2006г. от гледна точка на посочените приложими счетоводни стандарти, показва, че счетоводното отчитане на автомобилите следва да се извърши при условията на финансов лизинг, а именно: Закупеният дълготраен актив се осчетоводява аналитично по дебита на съответната, сметка от група 20 „Дълготрайни Материални Активи”; Разходът за лихви за бъдещи периоди се осчетоводява аналитично по дебита на сметка, 652 „Финансови разходи за бъдещи периоди”; Р. към доставчика се осчетоводява аналитично към сметката за разчети с Доставчици по кредита на сметка 159 „Други финансови разходи“, а за самата фактура се създава отделна партида към аналитичността на доставчика, за да се следи задължението и плащанията по нея. Плащането на задължението по фактурата съгласно погасителния план, се осчетоводява в намаляване на задължението по нея срещу платената сума. Съгласно предоставените справки за движение на с/ка 205 „Транспортни средства“ за 2004 и 2006г. от счетоводството на [фирма] (не се предостави счетоводна справка за 2002г.), получените автомобили по процесните договори за лизинг са осчетоводени правилно като дълготрайни материални активи и в съответствие с актуалните за съответния период счетоводни стандартни за лизинг. Съгласно изискванията на счетоводните стандарти за

счетоводно отразяване на дълготрайните активи на лизинг, актуални за съответния период на действие на процесните договори за лизинг сключени между [фирма] и [фирма], в счетоводството на [фирма] лизинговите автомобили са заведени счетоводно и са водени като придобити собствени автомобили до бракуването им на 01.01.2018г. За автомобилите предмет на договорите за лизинг № 3314/11.05.2002г, № 3445/12.06.2002г, № 5883/22.04.2004г., № 6710/27.10.2004г., 6854/16.12.2004г. и №10378/12.07.2006г. не са осчетоводени плащания от [фирма] към [фирма]. На 01.01.2018г. автомобилите са отписани като напълно амортизирани. При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Спорът се свежда до преценка наличието на предпоставките за ангажиране на отговорността по чл. 19 от ДОПК на жалбоподателя.

Разпоредбата на чл. 19 от ДОПК предвижда особен случай на лична имуществена отговорност на лица, явяващи се управители на задължени за данъци (осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК). В конкретния случай отговорността на жалбоподателя е ангажирана с твърдение от органите по приходите за наличие на хипотеза на чл.19, ал.2 ДОПК – тази по ал.2, т.1 според която, управител или член на орган на управление, който недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 или 2, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски, отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото. Фактическият състав на разпоредбата на чл.19, ал.2 от ДОПК включва кумулативно следните елементи: 1. лицето да има качеството на орган на управление или на управител на задължено лице по чл.14, т. 1 и 2 от ДОПК към момента на възникване на публичните задължения; 2. недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 или 2, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; 3. причинно-следствена връзка между недобросъвестното плащане и невъзможността за събиране на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски и 4. невъзможност за събиране на публични вземания - данъци и задължителни осигурителни вноски.

1) Налице е първата предпоставка на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а именно жалбоподателят Р. Г. е управител и съдружник [фирма].. Дружеството има непогасени публични вземания по подадените декларации, задълженията по които са годно изпълнително основание по смисъла на чл. 209, т. 2 от ДОПК.

2) Втората предпоставка на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ЗДДС не се доказва по безспорен начин - конкретно наведената по т.1 - недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази

причина не са погасени задълженията. От представените по делото доказателства не се установява такова плащане на жалбоподателя, което да може да се квалифицира като недобросъвестно по смисъла на изброяването в разпоредбата и конкретно то да е довело до непогасяването на задълженията. Логиката на органите по приходите, е че щом жалбоподателят в качеството на управител е подписвал решения на Общото събрание дружеството да изплати дивиденди, вместо преди това да изплати публичните задължения на дружеството, то е действал недобросъвестно и е налице хипотеза на чл.19, ал.2 от ДОПК. Тази логическа и правна конструкция обаче, макар и принципно състоятелна, не се доказва по безспорен начин по делото. Защо?

Първо - не е доказано извършеното плащане на дивидента от имуществото на задълженото лице кога и как е станало. Единствените констатации относно налични парични средства в брой в касата на дружеството, се извеждат в РД на стр.9 (л.34 по делото), където се посочва, че при ревизията е установено, че в представената в ТД на НАП –С. оборотна ведомост на [фирма] за периода 01.01.2017г. – 30.06.2017г. има дебитно салдо в размер на 173418, 58 лв. Протоколите с решенията за разпределяна на дивидентите в брутен размер на 144000 лв. на съдружниците е в период от 02.07.2018г. до 30.07.2018г., т.е. година по-късно. Какво е състоянието на касата преди и след решенията за изплащане на дивиденди през 2018г. не става ясно, не е ясно какво е дебитното салдо на оборотната ведомост за 2018г.

Едва в решението от административното обжалване ответникът посочва, че при извършена проверка в информационните масиви на НАП се констатира, че дружеството [фирма] е подало декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО за изплатени дивиденди. Това обаче не доказва реалното плащане на дивидент като пари от имуществото на задълженото лице, кога и как се е осъществило. Неплащането на декларирания данък върху дивидентите не е относимо в настоящото производство.

Не е изследвано имущественото състояние на дружеството през 2018г., когато са взети решенията за изплащане на дивидент и че изплащането на дивидент е довело до неговото намаляване и по тази причина не са погасени задълженията на дружеството. По принцип решението за разпределяне като дивидент между съдружниците на неразпределената печалба не е непременно недобросъвестно, освен това, за да се стигне до формиране и разпределяне на печалба означава, че са взети предвид разходи, в това число неплатени задължения. По този въпрос няма изследване относно декларираната от дружеството печалба. По повод извода на решаващият орган, че „Р. Д. Г., в качеството си на управител е бил със знанието за наличните – възникнали и изискуеми данъчни и осигурителни задължения, но вместо да предприеме необходимите действия за тяхното своевременно погасяване, е изплатил наличните в дружеството парични средства под формата на дивиденди, до степен същите да бъдат изчерпани“, няма изследване на наличните парични средства на дружеството, тяхното движение преди и след решението за изплащането на дивиденди. По този начин остава само предположение твърдението за отклоняване на парични средства от касата на дружеството, вследствие на което настъпва намаление в размера на имуществото му, което от своя страна, точно това плащане, да е

довело до невъзможност за погасяване на изискуемите задължения за данъци и осигурителни вноски.

Противно на изложеното, без проследвяне на наличностите и движението на паричните средства на дружеството и това как и кога са изплатени дивидентите, не може да се приеме, че по повод на действията на жалбоподателя, дружество е изпаднало в състояние да не може да заплати задълженията си. Следователно, не е доказана безспорно причинно-следствена връзка решението за изпащане на дивиденти и несъбираемостта на задълженията, което е и следващата предпоставка.

По отношение на другите доводи на ревизиращите, касаещи изброени автомобили, както отбелязва и решаващият орган в РА липсва анализ на договорите, придобиването на правото на собственост върху автомобилите, както и липсват и констатации дали въпросните МПС са заведени в счетоводството на [фирма], като ДМА, взаимоотношенията между страните по повод прехвърлянето на собствеността върху автомобилите, налице ли е последващо плащане и/или връщане на платените от [фирма] лизингови вноски, от страна на новия купувач [фирма] (няма осчетоводени плащания), как са осчетоводени тези операции при двете дружества и т.н. На тези въпроси е отговорило вещото лице в ССЕ, приета по делото, като не се доказва наличие на отчуждаване на дружествено имущество, вследствие на безвъзмездно прехвърляне на МПС, което да осъществява предпоставките на хипотезата на чл.19, ал.2 от ДОПК.

3) По отношение следващата кумулативна предпоставка за ангажиране отговорността на жалбоподателя, а именно установяването на невъзможност за събиране на вземането, съдът намира, че същата не е доказана, тъй като липсва установяване на момента, от който е настъпила невъзможността задълженията на дружеството да бъдат събирани. За отговорността по чл.19, ал.2 от ЗДДС е необходимо невъзможността за събиране на вземането да е в пряка причинна връзка с неправомерното плащане. А в случая невъзможността за събиране на задълженията е настъпила още през 2015г., когато е образувано изпълнителното дело, видно от наложените ОМ, като по изпълнителното дело не е започнато принудително изпълнение и няма данни твърдяната невъзможност за плащане да произтича от решение за разпределяне като дивидент на неразпределената печалба през 2018г.

Единствените данни са, че дружеството не притежава активи, годни да обезпечат задълженията и срещу които да бъде насочено принудително изпълнение, без установяване към кой момент това е станало. Изпълнителното дело е образувано още през 2015г., тогава са наложени запори на банковите сметки на дружеството с 3 постановления, но по същите не е имало авоари, дружеството няма имоти и годни активи, към които да бъде насочено принудителното събиране и стойността им да погаси публичните вземания по изпълнителното производство, като не е уточнено към кой момент е настъпила тази невъзможност за събиране на задължения. Следва да се отбележи, че по изпълнителното дело единствено има наложени обезпечителни мерки, други действия няма данни да са предприемани от 2015г.

4) По отношение на последната предпоставка на отговорността, съдът

намери, че също не е установена – не се доказва безспорна причинно-следствена връзка между поведението на ревизираното лице и несъбраните данъчни задължения. Законът изисква невъзможността за събиране на публичните задължения да е резултат именно и единствено от действията на лицето. Не са налице доказателства, че решенията за изплащане на дивиденди е довело до несъбираемост на публичните задължения.

Тук още веднъж следва да се отбележи, че обстоятелството, че при налични неизплатени публични задължения, управителят и съдружникът е взел решение за разпределянето на част от печалбата като дивидент вместо преди това да се изплатят задълженията на дружеството, не ангажира автоматично отговорността му по чл.19, ал.2 от ДОПК. Необходимо е доказване на извършване на плащането на дивидента в конкретен момент и че точно в резултат на това плащане имуществото на дружеството [фирма] е намаляло и по тази причина не са погасени публичните му задължения, каквото доказване не направи ответника по делото. Връзката, която изисква разпоредбата на чл.19, ал.2 от ДОПК не е просто между плащането и възникването на публичните задължения, а между плащането и несъбираемостта на тези публични задължения.

С оглед всичко изложено дотук, съдът намира, че по делото не се доказва осъществяването на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 19, ал.2 от ДОПК и с РА незаконосъобразно е установено задължение на жалбоподателя по този ред. Незаконосъобразно е начислено и акцесорното задължение за лихви.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161 ал. 1 изр. 1 ДОПК жалбоподателят има право на разноски. Представен е списък и доказателства за заплатена държавна такса – 50 лв. (тъй като се касае за физическо лице дължими са 10 лв., останалите за без основание), депозит за вещо лице-400лв. и адвокатско възнаграждение - 2 454 лв. или общо на 2864 лв. разноски по делото, които следва да се присъдят на жалбоподателя.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1, изречение първо от ДОПК, съдът

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № 22221718005465-091-001/07.05.2019г. на органи по приходите в ТД на НАП-С., потвърден с решение № 1246/18.07.2019г. на Директора на дирекция "ОДОП"-С..

ОСЪЖДА Директора на Дирекция „ОДОП“-С. да заплати на Р. Д. Г. с ЕГН [ЕГН], сумата от 2864 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

